

Dochter van Oceanus

Titanenkinderen deel 1

Dochter van Oceanus

Titanenkinderen deel 1

Sanne Meulepas

Schrijver: Sanne Meulepas
Coverontwerp: Sanne Meulepas
ISBN: 9789464051605
© Sanne Meulepas

1

De eerste keer dat ik merkte dat er iets anders was, is inmiddels al een paar jaar geleden. Mijn moeder haalde de post binnen, en keek die door. Bij het zien van een van de enveloppen trok ze bleek weg, maar tegen mij deed ze alsof er niets aan de hand was. Ik heb er toen niet zo veel aandacht aan besteed, maar later begonnen me toch meer dingen op te vallen. Zoals haar humeur, dat altijd anders was als er bepaalde post binnen kwam. Ik heb wel eens geprobeerd om haar voor te zijn met het halen van de post, en het was altijd hetzelfde handschrift wat op de enveloppen stond. Grote, blauwe enveloppen, handgeschreven. Zonder logo, en met een poststempel wat ik niet kon thuisbrengen. Iedere keer als ze van slag was na de post, ging ze het bos in. Wat ze daar dan deed weet ik ook niet, maar na een tijdje kwamen er ook groene enveloppen binnen. Ik heb nooit mogen lezen wat er in die brieven stond, dat hield ze geheim voor me. Waar ze van streek raakte van de blauwe enveloppen, las ze die brieven uit de groene met een grote frons op haar gezicht. Ik heb haar nooit durven vragen wat er in stond. Tegenwoordig komen er steeds meer van die brieven, bijna dagelijks, waar het vroeger hooguit een keer per maand was. Doordat er zoveel brieven binnen komen, krijg ik het gevoel dat er iets staat te gebeuren. Iets vreemds, ik kan het merken aan hoe mijn moeder me af en toe onderzoekend aan kijkt. En dan bedoel ik niet dat ik over een maand zestien word. Iets groters.

Nu is je zestiende verjaardag natuurlijk niet niks, volgens iedereen op school ben je dan volwassen, en het ene grote feest na het andere wordt gegeven. Maar daar heb ik geen behoefte aan, ik heb er nooit van gehouden in het middelpunt van de belangstelling te staan. Voor mij is mijn zestiende verjaardag er dus gewoon een net als alle andere verjaardagen. Een dag die net zo normaal is als alle andere dagen, behalve dat mijn moeder wat weemoediger is.

Maar goed, terug naar wat er staat te gebeuren. Ik weet dus niet wat, maar ik weet zeker dat er iets is. En het hangt waarschijnlijk samen met mijn verjaardag, want hoe dichter bij, hoe nerveuzer mijn moeder wordt. Ik mag 's avonds niet meer weg, ik moet gelijk uit school thuis komen, en meer van dat soort dingen. Daar maakte ze zich vroeger nooit druk om, ik had in vergelijking met mijn klasgenoten altijd heel veel vrijheden. De meesten vinden mijn moeder wat vreemd, omdat ze zich vaak terug trekt in het bos, maar inmiddels is het voor mij normaal geworden. Haar gedrag van de laatste tijd, dat is wel raar. Alsof ik ineens horens en vleugels ga laten groeien. Met een klap kom ik weer terug in het schoollokaal, van Vliet staat voor mijn neus, en verwacht duidelijk een antwoord. Shit, wat vroeg hij eigenlijk? Ik heb er totaal niets van meegekregen, ik werd totaal in beslag genomen door mijn eigen gedachten. 'Mevrouw van Houten, komt er nog wat van?' Ik haat het als hij me bij mijn achternaam noemt. 'Ehm', stamel ik. 'Het motto van de Franse Revolutie hadden we het over, voor het geval dat u het

nog niet wist'. De klas lacht niet eens, wat typerend is. Van Vliet is een eersteklas zak, die er volgens mij op uit is om onze dag zo miserabel mogelijk te laten verlopen. Ik word alleen maar meewarig aangekeken. Gelukkig heeft hij dit keer geen moeilijke vraag gesteld, en kan ik het antwoord zo geven. 'Vrijheid, gelijkheid en broederschap' zeg ik, en ik hoop dat hij me weer met rust laat. 'Ja, in het Nederlands kennen jullie dat riedeltje allemaal wel, ik wil hem in het Frans horen.' En dat bedoel ik dus, minstens de helft van deze klas heeft geen Frans. 'Ehm, moment, ik weet hem wel, echt waar.' Ik mompel wat voor me uit, dit moet ik weten! 'Ja, ik weet het weer! Liberté, égalité, fraternité'. Van Vliet kijkt teleurgesteld dat ik het weet, en gaat op zoek naar een ander slachtoffer. Ik slaak een zucht van verlichting, en kijk Anisa aan. Zij ziet gelijk aan me waar ik met mijn gedachten was. 'Pauze' zegt ze tegen me, en ik knik. Mijn gedachten dreigen weer af te dwalen, en ik doe mijn uiterste best mijn aandacht verder wel bij de les te houden. Een kwartier later gaat de bel, en ik slaak weer een diepe zucht. Gelukkig duurt het nu nog een paar dagen voordat we van Vliet weer hebben, met zijn saaie geschiedenislessen. Het ligt niet aan het vak zelf, het is in dit geval echt de docent die het zo verschrikkelijk maakt. Snel pakken we onze spullen. Nu eerst een lesuur biologie, daarna de pauze. Gelukkig is biologie een van de vakken die wel leuk is, en heb ik geen problemen om mijn aandacht er bij te houden. Zeker omdat het momenteel over genetica gaat, dat is gewoon interessant. Vandaag gaat het

vooral over hoe eigenschappen doorerven. We beginnen met kleine dingen: uiterlijk, waar we in eerste instantie beginnen met dieren als fruitvliegjes, hebben we het uiteindelijk over dingen die mensen overerven. Voor we het weten gaat het niet meer over uiterlijk, maar over delen van je karakter die je van je ouders erft. Hier zit ik toch wat minder makkelijk in de les. Ik heb mijn vader nooit gekend, en mijn moeder laat ook niet veel over hem los. Ik heb dus geen idee welke karaktertrekken ik van hem heb. Ik kan wel duidelijk aangeven wat ik van mijn moeder heb, maar wat verder van mezelf is, en wat niet, daar heb ik geen flauw idee van. We krijgen te horen dat we binnenkort een opdracht gaan doen over erfelijkheid, maar mevrouw Vink wil nog niet vertellen waar het over gaat. Ik hoor het vanzelf wel. In de pauze zoeken Anisa en ik een rustig hoekje in de school op. Ze vraagt het me gelijk op de man af ‘tijdens geschiedenis zat je weer bij je moeder, of niet soms?’. Ik knik, aangezien ik net een hap brood heb genomen. Ik wacht tot ik mijn mond weer leeg heb. ‘Ja, het blijft raar hoe ze doet, hoewel de laatste dagen het wel mee valt. Maar het lijkt wel alsof ze ergens op wacht, en het idee dat het met mijn verjaardag te maken heeft laat me maar niet los.’

‘Zou het met je vader te maken kunnen hebben?’ Ik denk even na en schud dan mijn hoofd. ‘Nee, ik denk het niet. Ik bedoel, hij is bij ons weggegaan nog voor ik geboren ben, waarom zou hij me nu dan ineens willen opzoeken? Daar zit voor mij geen logica achter. Misschien een of andere familieziekte die zich rond je

zestiende jaar manifesteert?’ Anisa moet lachen, ook om het taalgebruik, wat ik duidelijk van mijn moeder heb overgenomen. Het nadeel van enig kind zijn en met alleen je moeder opgroeien. De rest van de pauze besteden we aan het verzinnen van ziektes die ik dan zou kunnen hebben, en hoe ernstig die dan kunnen zijn. Ik moet er vooral veel om lachen, en ben blij dat mijn gedachten wat afgeleid worden. Wat heb ik toch geluk met een vriendin als zij. Anisa en ik zijn al vanaf heel jong vriendinnen, en hebben het geluk dit jaar dat we zelfs al onze vakken samen hebben. Ik moet weer terugdenken aan de eerste schooldag op deze school. De meeste kinderen kende ik al van de basisschool, en ik ging nooit veel met ze om. Ik zat dus vooral alleen. Anisa was net hier heen verhuisd, en kende nog niemand. Ze zocht me op, omdat ze het zielig vond omdat ik alleen zat. Op dat moment was ik haar al ontzettend dankbaar, omdat ik al voor me zag hoe ik dag in, dag uit alleen zou moeten zitten. Dat lieten de andere klasgenoten natuurlijk niet op zich zitten, op de basisschool werd ik al gepest, en dat probeerden ze hier voort te zetten. Dat lukte ze echter niet, omdat Anisa het iedere keer voor me opnam, en ze daarbij nog beter uit haar woorden kwam dan zij ook nog. Na een paar maanden gaven ze het op, en werden we vooral met rust gelaten. Dit vooral tot mijn grote opluchting. We vormden samen een klein eilandje van rust en vriendschap binnen de drukte van onze klas. Sindsdien is onze vriendschap alleen maar hechter geworden. Er is niets wat we niet van elkaar weten, ook alle genante basisschoolgeheimen.

De rest van de lesdag gaat als een speer voorbij, een blokkade Nederlands en een uurtje scheikunde. Dan is het eindelijk weekend, en ondanks dat ik graag nog even zou willen blijven hangen, moet ik gelijk naar huis. Nieuw regime. Op de fiets naar huis gaan mijn gedachten hier gelijk naar terug. Wat is er toch aan de hand? Gelukkig zijn mijn gedachten niet helemaal opgeslokt, en zie ik op tijd dat er een auto keihard door rood rijdt, bijna tegen mij op. Vol knijp ik in mijn remmen, en gelukkig sta ik op tijd stil. Volledig geschrokken foeter ik de automobilist uit. Aan de overkant staat er een man naar me te kijken. Hij zegt niets, hij kijkt alleen. Een rilling gaat over mijn rug, het is zo'n typische blik die ze in films gebruiken voor de enge gasten, zodat je gelijk weet dat hij wat met de hoofdpersoon gaat doen, en dat het niet goed is. Ik recht mijn rug en fiets hard door, naar huis.

Daar aangekomen is het stil. Mam zal wel weer in het bos zijn, daar gaat ze de laatste tijd steeds vaker naar toe. Hoe ze dan kan controleren of ik gelijk naar huis ga weet ik niet, want contact met de burens hebben we amper. En toch weet ze iedere keer weer of ik geluisterd heb of niet. Ik heb het daarom ook maar opgegeven om tegen haar nieuwe regels in te gaan. Ik ga naar mijn kamer om mijn huiswerk te maken, als ik snel ben heb ik het hele weekend vrij, en daar heb ik eigenlijk wel even behoefte aan. Met een zucht zet ik me aan mijn geschiedenis opdrachten. Dat is het meeste werk, van de andere vakken heb ik bijna alles tijdens de les al af gekregen. Een paar uur later sla ik mijn

boeken dicht, alles is af. Ik kijk op de klok en vraag me af waarom mijn moeder nog niet thuis is. Meestal is ze er inmiddels wel op dit tijdstip. Omdat ik zelf toch al aardig trek heb gekregen, en het zo'n beetje etenstijd is, besluit ik maar vast te gaan koken. Op het moment dat ik aan mijn bord pasta zit, komt mijn moeder binnen. 'Meira, sorry schatje dat ik zo laat was, ik moest nog het een en ander bespreken. Heb je al gekookt? Wat fijn, dat scheelt me een hoop tijd. Ik moet straks ook weer weg.' Ik haal mijn schouders op en eet door, deze spraakwaterval onderbreken heeft geen zin. Voor zover ik begrepen heb heeft mijn moeder geen werk, maar wel een inkomen, het fijne weet ik er ook niet van. Wel altijd besprekingen, maar waar die dan van zijn? Geen idee, want van verenigingen of clubjes weet ik ook niet af. En vertellen doet ze het me toch niet. Ik heb me er inmiddels bij neergelegd, en laat het dus maar gaan.

'Oh ja, voor ik het vergeet, Meira, ik wil dat je alle vreemde dingen die je mee maakt vertelt, al is het wat kleins in jouw ogen.' Ik kauw op mijn pasta en denk na. De bijna-aanrijding wil ik wel over vertellen, daar ben ik echt van geschrokken. Die man die stond te kijken niet, dat zal wel iemand uit de plaatselijke kliniek geweest zijn die een dagje onbegeleid naar buiten mocht, kan geen kwaad. 'Nu je het zegt, ik ben bijna aangereden vandaag, die idioot keek echt niet uit'. En in geuren en kleuren vertel ik het hele verhaal. Bijna dan. Die man die zo stond te kijken laat ik er buiten, die was er alleen maar en deed niets. Dat

is niets bijzonders tegenwoordig. Niemand doet iets als er iets gebeurt. Tijdens het vertellen merk ik dat mijn moeder haar aandacht er niet echt bij heeft. Waarom moet ik het dan vertellen, als ze toch niet luistert? Ik merk dat ik vrij geërgerd begin te raken over hoe ze doet. Als ze klaar is met eten ruimt ze haar spullen op en wil weer gaan. 'Meira, ik ben weer weg. Ik verwacht niet vroeg thuis te zijn, dus je hoeft niet op mij te wachten. In de kelder ligt nog wat lekkers. Hopelijk kan ik er van uit gaan dat je je aan de afspraken houdt.' Dat laatste klinkt vrij streng. Verontwaardigd kijk ik mijn moeder aan. 'Ik hou me altijd aan de afspraken, na bijna zestien jaar zou je dat toch wel moeten weten mam'. Mijn moeders gezicht vertrekt wat, en om te laten zien dat ik niet echt boos ben geef ik haar een knuffel. 'Ga nou maar, ik vermaak me vanavond wel, genoeg om te lezen en genoeg om te kijken.' Mijn moeder knikt nog een keer naar me en gaat de deur uit.

Rustig loop ik naar boven, ik heb toch de hele avond voor mezelf. Ik bedenk me dat ik mijn dagelijkse ritueel – even naar het bos kijken door mijn raam het begin van de avond - nog niet gedaan heb. Normaal word ik hier rustig van, maar vandaag niet. Tussen de bomen staat een schim naar me te kijken, en met een beetje fantasie is het dezelfde man als die vanmiddag stond te staren toen ik bijna aangereden werd. Met een ruk schuif ik mijn gordijnen dicht, en terwijl mijn hart tot in mijn keel bonst, ga ik op mijn bed zitten. Wie is die man? Waarom staat hij naar ons huis te kijken? Ik pak mijn schetsblok en teken zo uit het hoofd

zijn gezicht zoals ik het me van vanmiddag herinner. Als het af is sla ik het blad om en maak een tekening van hoe hij er uit zag tussen de bomen door. Dan bedenk ik me dat de achterdeur niet op slot zit. Plotseling doodsbang ren ik de trap af en doe de deur op slot. Beter zo. Gelijk voel ik me wat rustiger. Ik besluit om maar wat tv te gaan kijken, om me wat af te leiden. Wat heb ik veel afleiding nodig vandaag! Tijdens het zappen kom ik een film tegen die ik altijd wel leuk vind om te kijken, en na een zak chips erbij gepakt te hebben, kom ik al gauw tot rust. Als de film is afgelopen draai ik de deur vast op het nachtslot. Zo weet mijn moeder als ze thuis komt dat ik al naar bed ben. Dan loop ik naar boven. Ik voel niet de behoefte om te kijken of die man er nog staat. Vast niet. En als hij er wel staat wil ik het niet weten. Als ik bijna slaap hoor ik de voordeur open gaan, mam is thuis. Omdat ik nog steeds niet zeker weet of ik wel goed gezien heb of het dezelfde man was, besluit ik om nu niets te zeggen, en gewoon verder probeer te slapen. Ik was waarschijnlijk nog steeds wat van slag door die bijna aanrijding van vanmiddag, en heb mezelf gewoon gek gemaakt met gedachten die niet nodig waren. Voetstappen komen naar mijn kamerdeur, en ik doe alsof ik slaap als de deur open gaat. Mijn moeder geeft me een kus op mijn voorhoofd, die geur herken ik uit duizenden, en laat me dan weer alleen. In de waan dat ik al sliep.

Midden in de nacht schrik ik wakker uit een nachtmerrie. Even leek het alsof ik aan het zwemmen was in de zee, en verdronk. Terwijl ik langzaam beseft dat dit niet klopt, ik ben immers nog

nooit op het strand geweest, komt mijn lijf weer tot rust. Ik drink wat uit het glas water dat naast mijn bed staat, en ga weer liggen. In mijn hoofd passeert de hele droom nog eens. Ik was op het strand, wat op zich al raar is. Iedere vorm van zwemmen in natuurwater heeft mijn moeder altijd angstvallig vermeden. Maar er was een reden waarom ik toch het water in ging. Ik peinig mijn hersens om er achter te komen. Het enige wat ik me nog herinner zijn blauwe ogen. Felblauw. Me erbij neerlegend dat ik toch niet verder kom met achterhalen wat er gebeurde tot ik het gevoel had te verdrinken, draai ik me op mijn zij en probeer verder te slapen.

Als ik de volgende ochtend wakker word, ben ik bekaft. Nadat ik die nachtmerrie heb gehad, heb ik niet meer goed geslapen. Veel wakker worden tussendoor, en vooral dan ook weer veel tijd nodig hebben om in slaap te komen. Om een half uur later weer wakker te worden. Ik mompel tegen mezelf wat over feelgood films kijken als ik me alleen voel, en geen films met ingewikkelde plots. Daar ga ik toch alleen maar raar van dromen. Ik besluit om even een douche te nemen, in de hoop dat ik wat frisser bij het ontbijt kom te zitten dan dat ik me op dit moment voel. Onder de douche gaan mijn gedachten weer terug naar gisteren, naar hoe ik bijna aangereden ben, en hoe die man alleen maar stond te kijken. Op dat moment laat ik van schrik bijna mijn shampoo vallen. Daar ken ik die blauwe ogen uit mijn droom van! Die zijn van die man. Nog wat op mezelf mopperend dat ik vooral niet teveel uit mijn dagelijks leven in mijn dromen

moet stoppen, zorg ik dat ik snel klaar ben, zodat ik kan ontbijten. De droom wordt in ieder geval een stuk helderder, het was gewoon een stukje verwerking van de schrik van die middag, niets meer en niets minder.

Beneden rooster ik wat brood, veel kan ik toch niet weggrijpen vandaag, en pak ik de lokale krant om die door te lezen. Daar staat een artikel in over een verdwijning die binnenkort exact dertig jaar geleden heeft plaatsgevonden. Met interesse buig ik me over de krant. Daar staat dat er destijds een jongen van zestien jaar spoorloos verdwenen was. Dit liep tegelijk met de ontsnapping van iemand uit de kliniek uit de buurt. De kranten stonden er toen bol van, het was de eerste keer dat een inwoner van de kliniek in verband werd gebracht met iets wat er gebeurde. Toch was dat waar iedereen zeker van was, zelfs de politie. De bewoner hebben ze niet teruggevonden, en die jongen ook niet, tot op de dag van vandaag. Ze zeggen dat de moeder na twee weken weggegaan is, verhuisd, uit verdriet. Zelfs als haar zoon teruggevonden werd zou ze hier niet meer willen blijven wonen. Er wordt in het krantenartikel gespeculeerd of de politie deze "cold case" weer wil gaan oppakken, ter "ere" van de dertigste verjaardag van de verdwijning. Ik vind het wel een interessant verhaal, en besluit om vandaag wat meer informatie te zoeken, kijken of ik wat artikelen uit die tijd kan vinden. Het zou niet de eerste keer zijn dat ik iets lees en er meer informatie over zoek. Maar eerst lekker een boswandeling maken.

Wat dat bos betreft ben ik erg blij dat onze straat er aan grenst. Als kind al nam mijn moeder me mee, en vertelde me verhalen over allerlei soorten boswezens. Elfjes, nimfen en meer. Vroeger vond ik ze prachtig, en dacht ik overal elfjes te zien, en zat in iedere boom een nimf. Tegenwoordig weet ik wel beter, mijn moeder was gewoon goed in mythologische verhalen en sprookjes vertellen. Toch is het bos een plek waar ik altijd graag kom. De ontspanning die ik er vroeger had, heb ik daar nog steeds. Omdat de paden hier niet altijd even goed onderhouden worden, komen er weinig mensen. Hierdoor kan ik er helemaal tot rust komen. Ik besluit naar mijn favoriete open plekje te gaan. Daar ligt een boomstronk waar ik altijd op of tegenaan ga zitten. Zeker vandaag is het eindelijk eens lekker weer. Nog een maand tot de schoolexamens, en dan vakantie. Dan kan ik dagelijks hierheen, niet alleen in het weekend. Nu maar hopen dat we een mooie zomer hebben, dat is ook wel eens anders. Op mijn plekje aangekomen zie ik dat de zon er inderdaad al lekker in staat, en met een zucht laat ik me op het mos bij de boom zakken, om er van te genieten. Al snel begin ik een beetje weg te doezelen.

Na een half uurtje in de zon naar de vogels geluisterd te hebben, besluit ik weer naar huis te gaan. Tijd voor mijn onderzoekje. Als ik op internet wat zoek, dan duiken er al snel wat artikelen op. De jongen heette Erwien, maar van de ouders kan ik geen namen vinden. Ook achternamen zijn onvindbaar. Als ik verder lees, ontdek ik ook waarom het vermoeden aanwezig was dat de

verdwenen bewoner van de kliniek achter de verdwijning zat. Hij zou Erwien in de gaten gehouden hebben. Toen hij daar binnenkwam had hij het altijd over water, de zee. Alsof hij daar woonde, of in ieder geval, gewoond had. Even huiver ik, terugdenkend aan mijn nachtmerrie. Weer die zee die langs komt! Ik schud het van me af. Dat komt gewoon door die droom. Door de fase waar zijn behandeling in zat, mocht hij dagelijks alleen buiten rond lopen. Hij zou helderder zijn, minder onsamenhangend, en totaal geen dreiging voor het dorp. Ik klik een nieuwe site open, en als ik voorbij de informatie scroll die ik al ken, stukt mijn adem. De man die verantwoordelijk zou zijn voor de verdwijning van Erwien zou zijn vader geweest zijn! Ondanks dat de moeder alles ontkend heeft, en beweerde dat dit niet het geval was, zouden er bronnen zijn geweest die het bevestigd hadden. Tegenwoordig hoor je dat wel vaker, een vader die zijn kind niet mag zien, het ontvoert, en vaak worden beiden dood teruggevonden. Wat een hel moet die moeder doorheen gegaan zijn! Ik besluit nog even verder te zoeken, of ik informatie kan vinden over waar de moeder nu woont, maar die lijkt enkele weken later ook spoorloos verdwenen te zijn. Ook die jongen is nooit meer teruggevonden. Meer informatie kan ik hier niet over vinden, en ik vind dat mijn onderzoekje afgerond is. Met een tevreden gevoel sluit ik internet af, en besluit nog wat spelletjes te gaan spelen. Toch blijft wat ik gelezen heb nog wel wat knagen. Ik heb mijn vader ook nooit gezien, en ben bijna zestien. Ik kan me niet voorstellen hoe het moet zijn om zo door

je vader meegenomen te worden. En eigenlijk wil ik het me ook niet voorstellen.

2

Begin van de middag belt Anisa me, of ik zin heb om mee het dorp in te gaan en een ijsje te halen. Ik besluit dat ik daar wel zin in heb, en zeg dat ik er zo aan kom. Als ik toestemming krijg tenminste. Mam zit in de woonkamer, en ik roep dat ik met Anisa ijs ga eten. 'Doe je wel voorzichtig?' roept ze me nog toe. Ik knars met mijn tanden, dat zou ze een paar maanden geleden niet gezegd hebben. 'Ja! Zoals altijd!' roep ik terug, en ik ga snel de deur uit voordat ze zich bedenkt en ik niet eens meer het huis uit mag. Het zou toch wat zijn als ze dat ineens bedenkt!

Plotseling popel ik om Anisa over mijn droom te vertellen. Zij zal er vast wel iets in zien, zoals altijd. Omdat ik geen zin heb om een half uur te lopen naar het centrum, pak ik mijn fiets, dan ben ik er tenminste binnen tien minuten. Onderweg bedenk ik me dat met de fiets sowieso wel handig is als ik gezegd heb dat ik er zo aan kom, muts dat ik af en toe ben.

Anisa is me voor, maar dat vind ik niet zo heel gek, ze was waarschijnlijk al onderweg toen ze me belde. Samen lopen we naar binnen om ons ijs te bestellen. Zoals altijd neem ik drie bolletjes: chocola onderop, daarop pistache en helemaal bovenop stracciatella. We zoeken een bankje om te zitten, en terwijl we ons ijs opeten, vertel ik over mijn droom, en hoe ik gisteren bijna aangereden werd. 'Echt, hij stond daar alleen maar te kijken, vet griezellig. Volgens mij is het een van die

kerels uit de kliniek, anders zou ik ook niet weten waarom hij niet door liep.'

'En toen zag je zijn ogen in je droom, wat zou dat te betekenen kunnen hebben?'

'Volgens mij gewoon dat ik die situatie nog niet helemaal verwerkt had, en mijn hoofd er daarom in een droom nog op terug kwam.'

'Ja, dat zou wel kunnen, maar dat verklaart nog niet waarom je in je droom in de zee aan het zwemmen was. Je bent er nog nooit geweest, en je zegt dat je ook geen film gekeken hebt waar ook maar iets zich aan het strand afspeelde. Dat is gewoon vreemd, het is geen locatie die voor jou van enige betekenis is.'

'Behalve dan dat ik letterlijk een verbod heb tot het zwemmen in natuurwater, weet je nog?' Toch ga ik me afvragen wat het kan betekenen. Anisa kan erg volhardend zijn, en dan kruipen dingen toch onder je huid. Ik heb nooit zoveel waarde gehecht aan dromen. Ze zijn gewoon een manier om nog een keer te verwerken wat je die dag gezien hebt. Anisa is daarentegen volledig dromenuitlegger. Of eigenlijk, dat wil ze zijn, maar ze slaat nog wel eens de plank mis. Ik blijf van haar maar te horen krijgen dat ik een mysterieuze man ga ontmoeten, en van die ontmoeting is het tot nu toe nog steeds niet gekomen.

Met een ruk schiet ik overeind, want aan de overkant van de straat zie ik een man staan die me maar al te bekend voor komt. Misschien toch die mysterieuze man, schiet het door mijn hoofd. Ik stoot Anisa aan. 'Daar staat hij' sis ik. 'Aan de overkant van de

straat. Die man met die lange haren en felblauwe ogen.’ Anisa kijkt tussen haar haren door naar wie ik bedoel, en ik ben blij dat ze het niet zo opvallend doet. ‘Wat doet hij, kijkt hij naar ons?’ vraag ik haar. ‘Ja, hij staat daar strak naar ons te kijken. Deed hij dat gisteren ook zo?’ Ik kijk op, en zie hem precies hetzelfde staan als gisteren. ‘Ja, precies zo.’

‘Dan snap ik wel dat je je daar onplezierig onder voelde, ik krijg er de rillingen van.’ Blij dat ze het met me eens is, vertel ik haar ook over mijn vermoeden dat ik hem gisteren in de bosrand bij mijn huis gezien heb, ook al ben ik daar nog steeds niet zeker van. ‘Jasses, zou het soms een stalker zijn?’

‘Nou, zoals ik net al zei denk ik dat hij uit de kliniek komt. Die lopen hier wel vaker rond. Maar ik las vanochtend in de krant over die verdwijning dertig jaar geleden, dat zou ook iemand uit de kliniek geweest zijn. Ik hoop niet dat ik de volgende ben.’ Een zenuwachtige lach ontsnapt uit mijn mond. ‘Het zal wel niet, ik zie gewoon spoken. Ik denk dat ik gewoon wat gespannen ben door hoe mijn moeder de laatste tijd doet.’ Dan bedenk ik me nog iets. ‘Van mijn moeder moest ik alle rare dingen die gebeurden melden. Nu heb ik dit nog niet verteld, omdat ik dacht dat het niets was, maar wat als het toch wel van belang is?’ ‘Ehm, Meira, ik wil je niet ongerust maken, maar hij staat er ineens niet meer. Alsof hij in rook is opgegaan.’

‘Meira?’ hoor ik plots een stem achter me. Ik schrik me wezenloos en draai me om. Daar staat hij. Mijn stalker. Want zo mag ik hem volgens mij inmiddels wel noemen. Nu ik hem van

dichtbij zie, ben ik er nog zekerder van dat ik hem gisteravond gezien heb. Hij weet dus al waar ik woon, shit. 'Jij heet Meira, toch? Dat is tenminste wat ik net hoorde volgens mij.' vraagt hij aan me. Hij heeft wel een plezierige stem. Vrij zwaar, maar een goede stem om verhalen te vertellen, en om op een schip orders rond te brullen, stel ik me zo voor. Waar dat dan weer vandaan komt is me een raadsel. Van dichtbij zie ik dat hij bruin is, alsof hij iedere dag in de volle zon rond loopt. Zijn haren zijn blond, maar ook gebleekt door de zon. Net zo'n typische Australische "beachboy", al lijkt hij daar te oud voor. Een surfdude van vroeger, dat past wel bij de beschrijving. 'Ja, dat klopt, zo heet ik,' stamel ik, en ik kijk Anisa angstig aan. Ze maakt een beweging met haar hoofd, richting mijn fiets. 'Maar nu moet ik gaan' zeg ik wat ferm, en ik sta op om naar mijn fiets te lopen. De man pakt me bij mijn pols vast, en mijn hart klopt in mijn keel. Ik bereid me voor om me los te rukken. Of een schop in zijn kruis te geven zodát ik me kan losrukken, want hij lijkt me aardig sterk. Hij draait mijn hand om, zodat hij met de palm naar boven ligt, en bestudeert mijn onderarm grondig. 'Nog niet' mompelt hij, en laat me plotseling los. Anisa geeft me een duwtje, en ik ren naar mijn fiets. Nog een keer kijk ik achterom, maar de vreemde man is plotseling verdwenen. Anisa ziet er geschrokken uit, maar zwaait dat ik moet gaan. 'Ik bel je straks nog wel!' Ik knik en fiets als een speer naar huis. Daar aangekomen is mam er niet. Alweer. Ik zucht, net nu ik haar nodig heb, en haar echt wat te vertellen heb, is ze weg. Haar

mobiel, misschien kan ik haar daar bereiken, dit is toch echt wel belangrijk. Haar telefoon gaat over, en vanuit de keuken hoor ik geluid. Heeft ze dat ding thuis laten liggen! Godsamme, het is ook altijd wat! Ik besluit om alle deuren op slot te doen, ook alweer. Dan bedenk ik me dat ik deze man al twee keer getekend heb, en pak mijn schetsblok erbij. Ik teken hem zoals ik hem vandaag zag. Aan de overkant van de straat, en hoe hij keek, bijna teleurgesteld, toen hij mijn pols had bekeken. Dit keer kleur ik zijn ogen in.

Als Anisa belt weet ik nog steeds niets meer dan dat ik al deed. Mijn moeder is nog niet thuis gekomen, en de wildste ideeën spoken door mijn hoofd. Ik heb totaal geen rust in mijn lijf nu ik nog steeds alleen ben. Zelf weet ze me ook bijna niets meer te vertellen. ‘Toen jij weg reed, bleef hij jou nog even na staan kijken, op diezelfde manier als dat hij eerst stond te kijken. Op het moment dat je uit zicht was, ging hij weg. Hij heeft me geen moment meer aangekeken.’ Dat betekent dus dat het hem echt om mij te doen is, maar ergens wist ik dat al, nadat hij mijn arm zo bekeek. ‘Mijn moeder is nog niet thuis, en heeft haar mobiel ook in de keuken laten liggen. Ik ga het toch met haar bespreken, ook al doet ze zo raar de laatste tijd.’

‘Dat lijkt me een goed idee. Bel je me daarna? Ik wil graag weten of het goed met je gaat.’ Ze klinkt echt bezorgd. ‘Mijn moeder kennende is ze weer pas rond etenstijd thuis, dus ik kan je na het eten wel bellen. Dan bespreek ik het met haar tijdens het eten.’

‘Is goed, doe je voorzichtig?’

Met die woorden hangen we op, en ik ga weer nadenken. Waar gaat mijn moeder steeds naartoe? En vooral, waarom neemt ze haar telefoon niet mee als er iets speelt waar ze angstig van wordt? Ik besluit vandaag niet te koken, ik wil praten, en dat gaat niet als ik al gekookt heb. Op de een of andere manier praten we makkelijker als ik niet net een maaltijd gemaakt heb. Geen flauw idee waarom eigenlijk. We moeten vandaag maar wat laten bezorgen. Daar zal ze misschien niet mee akkoord gaan, maar jammer dan, daar heeft ze het in dit geval zelf naar gemaakt. Had ze maar thuis moeten zijn nu. En dan heeft ze voor ik weg ging ook niets gezegd over dat zij nog weg zou gaan. Dan had ik haar wel aan haar mobiel herinnerd, die vergeet ze regelmatig. Als ik op mijn horloge kijk zie ik dat ik nog ongeveer een uur heb voordat we normaal gesproken gaan eten. Ik besluit om mijn onderzoekje van vanochtend toch nog even weer op te pakken. Ergens is het gaan knagen vanmiddag. En ik weet precies hoe dat komt. Die man. Zijn ogen blijven me maar bij, en ik besluit dat ik de afleiding van het onderzoekje wel nodig heb. Als ik mijn moeder thuis hoor komen, zit ik helemaal verdiept in de bronnen die ik gevonden heb. Mijn moeder roept, en ik antwoord dat ik op mijn kamer zit. Ik hoor haar naar boven komen. Mam komt binnen, en ze ziet gelijk aan mijn houding dat er wat is. ‘Wat is er Meira, wat is er gebeurd en waarom heb je me niet gebeld?’ Ik haal diep adem om rustig te blijven, voordat ik haar antwoord geef. ‘Er is van alles gebeurd, en daar wil ik het

zometeen met je over hebben. Ik heb geprobeerd je te bellen, maar je telefoon lag nog in de keuken.' En dan neemt mijn frustratie toch de overhand. 'Jij zegt dat ik het moet laten weten zodra er iets gebeurt, maar hoe kan ik dat doen als jij steeds weg bent naar ik weet niet waar, en dan ook nog eens je telefoon laat liggen, zodat ik je niet kan bereiken. Ik wil wel luisteren naar de regels die je me ineens zonder aanleiding oplegt, hoe onredelijk ze ook voor me klinken, maar dan moet je daar zelf ook wat voor terug doen! Je hebt nooit dingen voor me verborgen, je hebt altijd uitgelegd waarom je iets deed. Nu lijkt je stiekem te doen. Je bent de hele dag weg, en hele avonden ook nog. Ik moet uit school gelijk naar huis, maar als ik hier dan ben, ben ik alleen. Ik moet dingen laten weten, maar als ik dat dan wil kan ik je nergens bereiken. Je bent nu gewoon oneerlijk en onredelijk bezig, en dat weet je zelf ook!' Zo, dat is er uit. Ik heb het er zo achter elkaar uit dat ik naar adem moet happen. Meteen ben ik bang dat ik te ver gegaan ben. Mijn moeder is even stil, blijkbaar heb ik een gevoelige snaar geraakt. 'Je hebt gelijk, ik spreek mezelf wat tegen de laatste tijd. Dat doe ik niet zomaar, dat moet je geloven. Hopelijk hoef ik je nooit te vertellen waarom, maar ik beloof je dat ik je alles vertel als dat nodig is.' Fijn. Nog meer geheimzinnigheid die ik niet kan gebruiken. 'Ik wil je wel geloven, maar snap je dat je op deze manier alleen maar stress bij me opwekt, iets wat ik niet kan gebruiken omdat we over een maand onze laatste toetsweek van het jaar hebben. Je weet dat ik daar altijd nerveus van word.' Mam denkt nog eens na, en ik

zie haar tot een besluit komen. 'Op dit moment is het voor jou niet van belang waarom ik zoveel van huis weg ben. Mocht dat veranderen, dan vertel ik het je gelijk. Deal?' Ik vind het wel zo eerlijk klinken, en knik. 'Deal. En nu bedenken wat we gaan eten. Ik heb je een hoop te vertellen, en wil eigenlijk eten bestellen, in plaats van koken.' Mijn moeder knikt dat ze het een goed idee vindt. 'Doe maar pizza. Of hebben we die nog in de vriezer liggen?' Ik denk even na, en schud dan mijn hoofd. 'Die in de vriezer hebben Anisa en ik laatst opgegeten toen ze bleef slapen, weet je nog? Ik bestel via thuisbezorgd wel wat.'

Mam loopt vast naar beneden, en ik klik snel de site van de dichtstbijzijnde pizzeria open. Voor mijn moeder kan ik altijd hetzelfde bestellen. De pizza met de meeste groenten, zonder vlees. Ze heeft mij altijd zelf laten kiezen, maar mam eet nooit vlees. Ik wel, maar niet vandaag. Vandaag kies ik voor een pizza met vis. Ik geef aan dat ik er extra ansjovis op wil, want dat mis ik altijd bij deze pizza. Nadat ik besteld heb, sluit ik mijn computer af. Ik app Anisa nog even dat we pizza besteld hebben en dat ik nu met mijn moeder ga praten, zodat ze op de hoogte is. En vooral dat ze weet dat we vandaag later eten dan gebruikelijk is, en ze zich geen zorgen gaat maken. Met een diepe zucht en wat tegenzin sta ik op. Ik ben vandaag best geschrokken, en wil het dus graag bespreken. Aan de andere kant zit er een knagend gevoel, datzelfde wat ik gisteren ook had. Even denk ik dat dit alles in gang gaat zetten. Dan schud ik mijn hoofd. Ik lees te veel boeken. Over boeken gesproken, mijn

schetsboek kan ik beter mee nemen, dan kan ik mam gelijk laten zien om wie het gaat.

‘De pizza’s zijn besteld, waarschijnlijk zijn ze hier over drie kwartier’ is het eerste wat ik zeg als ik beneden kom. Mijn moeder kijkt afwezig op ‘mooi zo. Kom maar zitten, wat wilde je met me bespreken?’ Plotseling twijfel ik, ze ziet er erg moe uit, en ik twijfel of het wel belangrijk genoeg is. Ze weet dat ik van slag ben, en dan zit ze nu gelijk weer met haar gedachten ergens anders. Ik denk aan wat ze tegen me zei, dat ik alle vreemde dingen moet bespreken, en ik klem mijn schetsboek tegen me aan terwijl ik ga zitten. ‘Om te beginnen, ik heb gisteren niet alles verteld.’ Mam kijkt me aan en knikt. ‘Dat vermoeden had ik ergens als, maar ik wilde niet te dwingend zijn. Ik wist dat als je er aan toe zou zijn, ik het wel zou horen.’

‘Toen die auto me gisteren bijna aanreed, stond er een man aan de overkant van de straat te kijken. Hij deed niets, zei niets, en keek alleen maar. Omdat ik dacht dat het een van de mensen uit de kliniek was, heb ik er verder geen aandacht aan besteed. Toen jij na het eten weg was, ben ik naar boven gegaan. Zoals elke dag keek ik even naar buiten. Ik zag iemand in de bosrand staan. Omdat het prima weer was, dacht ik dat er gewoon iemand aan het wandelen was, ook al doet bijna niemand dat. Ik werd er een beetje zenuwachtig van, dus heb alles op slot gedaan, en ben film gaan kijken. Het leek voor mij alsof het nog naweeën waren van de schrik van ’s middags, dus ik heb er niet veel aandacht aan besteed.’ Mijn moeder knikt, ze luistert

aandachtig. ‘Zoals je het vertelt klinkt het allemaal heel logisch. Je bent nooit gesteld geweest op alleen thuis zijn. Ik weet dat je fantasie wel eens met je aan de haal kan gaan.’ Ik kijk haar strak aan en vertel verder. ‘Afgelopen nacht heb ik een nachtmerrie gehad. Anisa heeft geprobeerd hem uit te leggen, maar volgens mij zoekt ze er te veel achter. Ik droomde dat ik in de zee verdrong, en het enige wat ik me verder nog herinnerde waren blauwe ogen. Pas vanochtend besepte ik dat ik de ogen van die man in mijn droom gezien had. Nog steeds dacht ik dat het gewoon een stukje verwerking van gisteren was. Dat is de reden dat ik er niets over gezegd heb. Maar vandaag toen ik met Anisa ijs ging eten, is er wat gebeurd, en dat is de reden dat ik dit allemaal vertel, ik wil dat je weet waar het allemaal begonnen is.’ Even denk ik dat ik schrik op mijn moeders gezicht zie, wanneer ik over de zee in mijn droom vertel. Het verdwijnt even snel als het verscheen, wat me aan mezelf doet twijfelen. Mam moedigt me aan om verder te vertellen. Ik vat samen wat er vandaag gebeurde, en ik zie haar wit weg trekken. Er is dus toch iets aan de hand! ‘Het vreemde is,’ besloot ik mijn verhaal, ‘dat hij me dus kende. Hij wist mijn naam, hoewel hij die gehoord kon hebben, en hij bekeek mijn onderarm alsof daar iets te zien zou moeten zijn!’ Mijn moeder haalt diep adem om iets te zeggen. ‘Wacht nog heel even mam,’ en ik pak mijn schetsboek. ‘Ik heb hem getekend, misschien dat je hem al een keer gezien hebt. Al verwacht ik van niet.’ Bevend pakt mijn moeder het schetsboek aan en slaat het open. Als ze de tekeningen ziet, trekt

het laatste beetje kleur uit haar gezicht weg, en ik weet dat er iets goed mis is. 'Mam, wat is er, ken je hem?'

Mijn moeder kijkt op van mijn tekeningen. 'Ja, ik ken hem. Ik heb hem al ruim zestien jaar niet gezien. Deze man is jouw vader,' 'Mijn vader? Je hebt het nog nooit over hem gehad. Waarom duikt hij hier dan ineens op, hoe kent hij mijn naam?' Ik heb nog veel meer vragen, maar sta met mijn mond vol tanden. Mijn vader! 'Ik denk dat ik nu het hele verhaal moet vertellen. Voor zover dat mogelijk is tenminste. Om te beginnen moet je weten dat onze families al eeuwenlang in strijd met elkaar leven. Elk mogelijk contact wordt vermeden. Als een lid van de ene familie tegen alle geboden in een relatie begint met een lid van de andere familie, wordt deze verstoten. Het komt eigenlijk nooit voor.'

'Dit klinkt als een verhaal zoals Romeo en Julia.'

'Nog vele malen erger dan dat. Het was al heel lang niet meer voorgekomen, tot wij elkaar ontmoetten. Iets wat nooit had moeten gebeuren, gebeurde toch: we werden verliefd. We wisten dat we er niet mee door konden gaan, maar elkaar verlaten lukte ook niet. Jarenlang hebben we elkaar in het geheim ontmoet, tot een nieuwtje van mij roet in het eten gooide.' Mam zuchtte een keer, en ik vat de moed om iets te zeggen. 'Wat gebeurde er dan?'

'Ik raakte in verwachting. Toen je vader dat hoorde raakte hij in paniek. Dit zouden we niet meer kunnen verbergen. Voor zijn familie niet, en voor de mijne al helemaal niet. Wat zou ik ze

moeten vertellen over mijn zwangerschap, wat kon ik zeggen over de vader wat me niet in de problemen zou brengen? Dat hij me in de steek had gelaten? Dat had hij op dat moment niet. Dat ik niet wist wie? Dat wist ik wel, en liegen tegen mijn familie kon ook ik niet. Ik deed wat het meest logisch was, ik verliet mijn familie en zocht een plekje om te wonen. Jouw vader deed wat voor hem het meest logisch was: hij verbrak al het contact met mij, en ging juist terug naar zijn familie.'

'Wat erg, dus je moest alles helemaal alleen doen?'

'Ik had geluk toen ik in dit dorp kwam wonen, iedereen was heel behulpzaam voor een alleenstaande zwangere vrouw. Ze hadden medelijden met me. Wie zou dat dan niet hebben? Verlaten zodra ik zwanger bleek. Ik heb ze nooit de volledige waarheid durven vertellen. Dat ik te laf was om het mijn eigen familie te vertellen.'

'Heb je nog wat van mijn vader gehoord?'

'Tot op de dag van vandaag dacht ik dat hij ons niet zou vinden, juist door hier te gaan wonen. Ik kreeg post van hem, maar die was via via, en dus doorgestuurd. Pas nu ik jouw tekeningen zag, realiseerde ik me dat ik het verleden niet zou kunnen ontlopen. Net zomin als de toekomst.'

Ik laat alles even bezinken. Mijn vader. Ik heb een vader en kennelijk heeft hij interesse in me. De bel gaat en ik schrik op. 'Dat zal de pizza zijn. Ik ga wel mam.' Ik spring op en loop naar de deur. Als ik hem open doe staat er iemand met zijn rug naar de deur toe. Hij draait zich om en mijn adem stekt in mijn keel.

Het is mijn vader! Kennelijk produceer ik een geluidje, want mijn moeder komt aan lopen. Als ze ziet wie het is, blijft ze stil staan. Mijn ouders - het klinkt raar om zo over ze te denken, ik heb nooit eerder over mijn ouders samen nagedacht - blijven elkaar aan staren, geen van hen in staat om iets te zeggen of te bewegen. Ik schraap mijn keel, en ze lijken terug te komen uit een andere wereld. 'Ehm, kom binnen denk ik dan maar?' Mijn vader knikt een keer en loopt naar binnen. Alsof hij hier iedere dag komt. Ik kijk buiten of iemand iets gezien heeft, en doe snel de deur dicht. Dit nieuwtje hoeft niet gelijk de hele buurt door. We gaan mijn vader voor naar de woonkamer, en ik loop als was ik in een droom. Ik ga op de bank zitten, mijn moeder op een stoel, en dat laat een plekje op de bank open, waar mijn vader gelijk gaat zitten. Naast me. Het blijft akelig stil, en even denk ik dat het stilte voor de storm is. 'Ik neem aan dat je weet waarom ik hier ben Meira?' Ik heb geen flauw idee of hij bedoelt dat hij hier voor mij is, of voor mijn moeder. 'Het enige wat ik weet, is dat je mama verlaten hebt toen je hoorde dat ze zwanger van mij was.' Een pijnlijke plek trekt over mijn vaders gezicht. Zo te zien zit er nog een stukje oud zeer bij hem. Het lijkt alsof ik nog steeds niet het hele verhaal weet, maar voor nu is dit even genoeg. Mijn vader is gewoon hier! 'Ik snap dat je daar boos over bent, maar ik had geen keus. Als de.....' een waarschuwend blik van mijn moeder. 'Als de rest van mijn familie hier achter was gekomen, was ik verstoten' gaat mijn vader verder. Wat had hij eerst willen zeggen? 'Je moet weten dat ik binnen mijn familie

een belangrijke positie bekleedde, nog steeds overigens. Als bekend was geworden dat ik met een' Weer die aarzeling. 'Als ze achter mijn relatie met Suzanne waren gekomen, had ik alles verspeeld waar ik naartoe gewerkt had.' Hij spreekt de naam van mijn moeder liefdevol uit, en ze kijkt hem met tranen in de ogen aan. Opnieuw heb ik het gevoel dat niet alles verteld is, maar ik laat het er bij zitten. Ik heb honger, en mijn hoofd tolt van alle informatie die ik vandaag gehoord heb.

Opnieuw gaat de bel. Hopelijk nu geen verrassingen, maar gewoon avondeten. Ik spring op, en loop naar de deur. Inderdaad, de bezorger is er. Ik mompel een bedankje en neem de dozen van hem over. 'Mam, het eten is er, waar gaan we zitten?'

'We gaan wel naar de keuken, dat zit wat makkelijker. Erwien, loop je mee?' Erwien, die naam ken ik ergens van. 'Als we geweten hadden dat je zou komen hadden we wel een pizza voor je besteld' hoor ik mijn moeder verontschuldigend zeggen. Waarom verontschuldigt ze zich nu? Net schrok ze nog toen bleek dat hij in de buurt was! 'Maakt niet uit, ik heb al gegeten' is het antwoord als ik de keuken in kom. Ik pak twee borden en de pizzasnijder, en zet alles op tafel. In een ijzige stilte eten we ons avondeten op. Mijn vader kijkt toe. In de tussentijd maalt mijn hoofd. Erwien, waar ken ik die naam toch van? Na het eten zeg ik dat ik naar boven ga, en twee paar ogen kijken me na. Ze houden me niet tegen, dat valt me alweer mee. Langzaam loop ik de trap op. Ik plof neer op mijn bureaustoel, en dan weet ik weer waar

ik de naam van mijn vader van herken. Zo heet die jongen die dertig jaar geleden verdween ook. Ik zoek een foto op, en zie de gelijkenis meteen. Mijn vader is de vermiste jongen van toen! Daar zit meer achter, dat weet ik zeker. Vermoeid pak ik mijn telefoon om Anisa te bellen. Dan besluit ik dat ik geen zin heb in een uitgebreid gesprek, en open Whatsapp. Ik stuur haar een berichtje om te laten weten dat we alles besproken hebben, dat mijn moeder me veel verteld heeft, en dat ik alles even flink moet laten bezinken. Daarna plof ik op mijn bed neer, pak de afstandsbediening en zet de tv aan.

3

Een uurtje later word ik wakker. Wat was ik ook alweer aan het kijken? Maakt niet uit, als ik zo moe was dat ik nu al in slaap viel, was het programma ook niet interessant genoeg. Ik kijk op mijn telefoon, en zie dat ik een berichtje van Anisa terug heb: 'goed zo, rust maar lekker uit, zie je morgen!' Ik bedenk me dat mijn schetsblok nog beneden ligt, en eigenlijk moet ik ook even naar de wc. Eerst dat laatste maar. Als ik de overloop op loop, hoor ik mijn ouders praten. 'Ik wil het niet hebben, Meira blijft gewoon hier, bij mij' hoor ik mijn moeder antwoorden. Ze klinkt aardig boos. Mijn vader reageert 'vanaf zestien moet ze mee, je weet dat het zo gaat bij ons. Er valt niet aan te tornen.' Ik blijf staan luisteren, want dit klinkt interessant. Geen twijfel dat het over mij gaat. 'Pas als duidelijk is of ze verandert of niet. Zo niet, dan hoeft ze nergens heen. En zolang we niets zeker weten, gaat ze al helemaal nergens naartoe.' Mijn vader bromt iets wat ik niet kan verstaan, en ik besluit om snel door te lopen naar de wc. Voordat er iemand naar boven komt en ziet dat ik sta te luisteren. Als ik er van af kom, hoor ik ze nog steeds in discussie. 'En wat als ze nou geen van beiden heeft?' Mijn vader. 'Dan blijft ze helemaal lekker hier.'

'Dat is allemaal leuk en aardig, maar ik heb nog nooit gehoord van een halfbloed uit mijn lijn die niet veranderde. Ze gaat dus mee moeten.'

‘Datzelfde geldt voor mijn lijn. En ik wil geen herhaling van dertig jaar geleden. Dat heeft genoeg stof doen opwaaien, en dat zal ons niet gebeuren.’ Mijn vader grinnikt ineens, een geluid wat ik plezierig vind klinken. ‘Dat is zeker ook de reden dat je juist hier bent gaan wonen.’ Het blijft stil. Ik besluit dat dit het juiste moment is om naar beneden te lopen voor mijn schetsboek. Met veel herrie loop ik de trap af, in de hoop dat mijn ouders niet weten dat ik gehoord heb wat ze zeiden. Ik zou graag meer willen horen, maar vind het ook niet eerlijk als ik naar beneden kom sluipen. ‘Schetsboek laten liggen’ zeg ik als ze me vragend aankijken. Mijn moeder kijkt me aan voordat ik weer naar boven ga. ‘Erwien blijft vannacht op de logeerkamer slapen. Dan schrik je tenminste niet als je hem vannacht tegen komt.’ Met hernieuwde interesse kijk ik mijn ouders aan. Dat had ik niet verwacht. Ik had eerder verwacht dat mijn moeder hem voor de nacht naar een hotel zou sturen of zo. In ieder geval niet hier. ‘Nou, ehm, alvast welterusten dan. Ik ga nog even tekenen en dan slapen.’

‘Doe dat maar liefje, je hebt veel te verwerken gehad vandaag.’ Als ik boven ben blijf ik nog even boven aan de trap staan, in de hoop dat mijn ouders verder praten, en ik nog wat hoor. Maar helaas, ze hebben het alleen nog over koetjes en kalfjes, over het dorp, en wat er veranderd is.

Die nacht schrik ik weer wakker uit een nachtmerrie.

Verdomme, het moet geen gewoonte worden. Dit keer zag ik mijn vaders ogen niet, maar dat kan komen doordat ik nu weet